

vesti foarte reușit), Nicolae Poghiric și Angel Rababoc (Bobcinski și Dobcinski, bine individualizați și, totodată, armonizați, dar supralicitând puțin, atât în cuplu, cât și separat), Teodor Marinescu și Constantin Cicort (gardianul și comisarul), Valentin Mihali și Ion Colan (medicul neamț și negustorul tătar) sunt tot atâtea apariții grotești cărora însă le găsim – și, vai, fără efort! – corespondentul în lumea ce ne înconjoară. Viguros conturate sunt și cele două eroine ale piesei, soția Primarului – căreia Natașa Raab îi dă exact doza de vulgaritate și de feminitate dospită necesare pentru a impune personajul – și fiica acestuia, pe care Lulia Lazăr o înfățișează, foarte bine, ca pe o tâmpițică isterică. Desigur, însă, prim-planul absolut le revine pilonilor conflictului: Hlestakov și Primarul. Sorin Leoveanu, tânăr actor în vertiginoasă ascensiune, face un Hlestakov rece și cinic, hotărît să exploateze fără milă prostia semenilor, dar și slăbiciunile lor; scena beției, jucată ireproșabil, revelează un ins pe care îl ametește nu atât alcoolul, cât senzația de a deține puterea asupra altora – ca revizor adevărat, ar fi, desigur, foarte primejdios... Cu Primarul, Ilie Gheorghe dă o nouă creație excepțională și, deși le cunoști bine, nu te poți opri să-i admiri, clipă de clipă, forța și rafina-

Scenă din Revizorul

foto: Florinel Chirea

mentul, talentul și capacitatea rară de a „umple” scena.

Dacă își reconfirmă, cu acest spectacol, câteva dintre importanțele calități profesionale, Claudiu Goga își dezvăluie însă și unele cusururi constante – sau, poate, doar experiența încă neîndestulătoare. Montarea suferă de lipsa echilibrului ritmic, unei prime jumătăți relativ dense urmându-i o parte secundă cam dezlănătă și un final, ca să zic așa, interminabil. Apoi, schimbările de decor sunt mascate, destul de stângaci, prin coborîrea din podul scenei a unui ecran pe care se proiectează citate din Biblie, când mai inspirate (prin mesajul „în contrapunct”), când nu. În fine, cea mai nefericită idee:

plimbarea prin foaier și prin scenă, în aceste pauze „de întuneric”, a unui Nas uriaș, care încearcă, la sfârșit, să sugereze că ar putea fi misteriosul revizor (veritabil) sosit de la Petersburg. Pentru cine cunoaște opera lui Gogol, trimiterea e forțată și sterilă; pentru cine nu, bizarul obiect de mucava cu picioare devine simbolul neantului pur...

Dar, cum spuneam la început, și în cazul **Revizorului** împlinirile precumpănesc asupra slăbiciunilor, astfel încât prima colaborare a trupei craiovene cu Claudiu Goga poate fi socotită de ambele părți la capitolul beneficiilor nete.

Alice Georgescu

Telenovela Orestia

Când, în 1966, Patrice Chéreau a fost invitat la Bayreuth să monteze Tetralogia lui Wagner, faimosul regizor nu cunoștea subiectul respectivelor opere. Familiarizându-se rapid, el a observat că, eliminat balastul mitologic, intriga putea fi redusă la dramoleta banală a unei familii burgheze, obsedate de bani și de sex. Ca urmare, a transformat Valhalla într-o corporație, în care managerul general Odin se dedă la mici aventuri, urmărit cu gelozie de soția ultragiată. Similar, dramaturgul maghiar Kiszely Gábor a făcut din **Orestia** o telenovelă pentru scenă. În privința numelui piesei, autorul a șovăit între **Electra**, **copila mea** și **Jocul adulților**, de aceea versiunea românească a ales cu nonșalanță ca titlu un vers dintr-un cântec: **Vino la pod, iubita mea!**

În piesă, Agamemnon este un soț aflat la criza vârstei mijlocii (*middle age crisis*), care visează să ia viața de la început, undeva în Irlanda, pe

VINO LA POD, IUBITA MEA! de Kiszely Gábor ● TEATRUL „NOTTARA” ● Data reprezentației: 3 noiembrie 2001 ● Regia: Alexandru Repan ● Decorul: Sică Rusescu ● Costumele: Doina Levintza ● Muzica: George Marcu ● Distribuția: Alexandru Repan (Edmond A'Gwynn), Lucia Mureșan (Cordelia), Ada Navrot (Boadiceea), Ilinca Goia (Eleonora), Rareș Stoica (Oswy), George Alexandru (Aldon), Anda Caropol (Sarah Fox), Petrică Popa (Bill Fox), Ana Maria Sileanu (Geneva), Daniel Popescu (Richmond).

malul mării. Familia – un fel de clan Ewing cu nume celtice – este imbibată de alcool și afumată de droguri. Mama și fiica hărțuiesc sexual un actor cam tomnatic, ajuns aproape membru al familiei. Oreste revine în chip de hippiot, doar pentru a rupe relația cu vecina rămasă însărcinată. Cuplurile își dau mereu *rendez-vous* la același pod, fără să iasă din asta nimic, nici coincidențe, nici *qui-pro-quo-uri*. Farmecul piesei, atât cât este, vine din trecerea bruscă a replicilor din registrul sordid al actualității în cel înalt al tragediei.

Alexandru Repan a realizat un spec-

tacol strâns și coerent. Personajele interacționează firesc și dinamic în decorul elegant și funcțional al lui Sică Rusescu. Regizorul a încercat o parodie a telenovelei, impunând un stil de joc pe muchie de cuțit, la marginea cabotinajului. Cel mai bine îi reușește acest demers actorului Alexandru Repan însuși. Ceilalți încearcă doar să și-l asume, cu mai multă sau mai puțină siguranță. Lucia Mureșan e mereu ea însăși, distinsă și încordată. Ada Navrot pune la bătaie tușele groase și apăsate, nu se știe dacă în intenție ironică sau nu. Ilinca Goia se păstrează oarecum *au dessus*

de la *mêlée*, încercând mai curând să raționalizeze decât să rezoneze. George Alexandru, mahmur și dezabuzat, este un fost seducător credibil. Anda Caropol și Petrică Popa joacă în vervă un cuplu conformist și ridicol. Pe scenă fâlfăie rochii ample și fastuoase, marca Levintza.

Adevărul este că miza piesei e prea mică pentru talente atât de mari, astfel încât acestea din urmă debordează cam fără rost. Dacă linia parodică ar fi fost mai sigur urmărită de către toți actorii, nu numai de către Alexandru Repan, ar fi putut ieși ceva interesant. Așa cum se prezintă lucrurile, publicul rămâne nedumerit de ce se face atâta caz de o familie dezechilibrată, a cărei dramă nu are nimic semnificativ. Costumul impecabil și ținuta de Jean Marais ale autorului, venit special la premieră, contrastează cu subțirimea producției sale. Ca pentru a sublinia lipsa unui obiectiv mai ca lumea, Valentin Teodosiu îngână tot timpul la difuzor „Vino la pod, iubita mea!”.

Adrian Mihalache

Ilinca Goia și Ada Navrot

Lucruri pentru care trăim și murim

NOAPTEA IGUANEI de Tennessee Williams ● TEATRUL „V.I. POPA” din BĂRLAD

● Data reprezentației: 6 octombrie 2001 ● Regia: Irina Popescu Boieru

● Scenografia: Rodica Arghir ● Distribuția: Marcel Anghel (Reverendul Shannon), Lily Popa Alexiu (Maxine Faulk), Ozana Ciubotaru Costin (Hannah Jelkes), Eudoxia Volbea (Judith Fellowes), Virgil Leahu (Nonno), Oana Tofan (Charlotte Godall), Dan Narcis (Jake Latta), Cristian Costin (Hank), Ionuț Gânju (Pedro), Sorin Ghiorghe (Pancho), George Sobolevschi (Strigoiful), Dana Tomiță, Geta Cacevschi, Cătălina Rusu, Petronela Ene, Simona Bercu (Alaiul fetelor bătrâne).

Calvarul Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad continuă și, potrivit celor mai optimiste preziceri, el nu se va încheia decât o dată cu începutul stagiunii viitoare. Edificiul instituției bârlădene, șubrezit de timp și de calamități, se află într-un lung proces de reconstrucție. Deocamdată, scena poate găzdui, în condiții de siguranță, dar nu și de confort ambiental, spectacole gen „studio”. S-a și încercat, cu rezolvări nu lipsite de interes, montarea, în acest spațiu, a unei drame

anti-studio, **Patima roșie** de Mihail Sorbul. Sala Casei de Cultură din Bârlad, improprie (prin dotări tehnice sumare și printr-o acustică nefericită) ridicării la verticală a unor spectacole normale, a fost socotită, totuși, o soluție de traversare a acestei perioade de interminabil provizorat.

Oarecum paradoxal, starea sufletească a celor din interiorul instituției e una încrezătoare în steaua lor norocoasă; relațiile sunt de bună-înțelegere și de participare totală la „ce se

poate face”. Iată de ce publicul local (dar și din alte așezări, mai apropiate sau mai depărtate), un public format, în timp, cu răbdare și cu înțelegere, este poftit, în actuala stagiune, la spectacole care se cheamă **Livada de vișini** de A. P. Cehov, **Flecărelile femeilor** de Carlo Goldoni, **Patima roșie** de Mihail Sorbul, **Omul care aduce ploaie** de R. Nash. Se alătură acestora și noua premieră (la sala Casei de Cultură) cu **Noaptea iguanei** de Tennessee Williams.

Pentru ducerea la bun sfârșit a acestei temerare întreprinderi, conducerea teatrului și-a asigurat colaborarea unui tandem a cărui eficiență artistică a fost verificată în câteva montări: regizoarea Irina Popescu Boieru și scenografa Rodica Arghir, ambele de la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Spectacolul rezultat este unul de palmares pentru instituția bârlădeană,